

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **K. R.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, č. j. 1 A 20/2015 – 27,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 4. 2015, č. j. 1 A 20/2015 – 27, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „Policie ČR“) ze dne 20. 2. 2015, č. j. CPR-4075-2/ČJ-2013-930310-V234, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2015, č. j. KRPA-29108-17/ČJ-2015-000022, jímž bylo stěžovateli podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na jeden rok.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelovo odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 5. 2. 2015, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Policie ČR proto nepochybila, když podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolání zamítla jako opožděné, aniž se

zabývala meritem věci. K námitce poukazující na zmatečnost a nejasnost poučení o místu pro podání odvolání v rozhodnutí správního orgánu I. stupně městský soud uvedl, že text poučení je sice formulován poněkud krkolomně, avšak komplikovanost poučení sama o sobě nezpůsobuje některou z vad předvídanou v ust. § 83 odst. 2 správního řádu, kterého se stěžovatel dovolává. Klíčové podle názoru městského soudu je, že z poučení lze spolehlivě vyvodit, kde a v jaké lhůtě musí být odvolání podáno a také kdo o něm bude rozhodovat. Poučení správního orgánu I. stupně nelze vykládat ani tak, že by měl stěžovatel možnost volby, ke kterému správnímu orgánu odvolání podá, neboť v poučení není spojka „nebo“ případně „či“, které typicky vyjadřují v českém jazyce volbu mezi dvěma eventualitami. Podle městského soudu pečlivým přečtením poučení při zachování dostatečné míry soustředění a pozornosti nelze učinit o dané skutečnosti mylný závěr.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Podle stěžovatele poučení obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně není pouze formulováno krkolomně, jak tvrdí městský soud, ale je formulováno zavádějícím a matoucím způsobem. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na nesprávnou předložku v poučení a neoddělení částí poučení samostatným odstavcem. Z poučení vyplývá, že stěžovatel mohl odvolání podat jak u správního orgánu I. stupně, tak i u orgánu odvolacího, tedy Policie ČR. Stěžovatel poukázal dále na ust. § 83 odst. 2 správního řádu, podle něhož lze v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podat odvolání do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Jelikož stěžovatelovo odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno před uplynutím lhůty 90 dnů, která stěžovateli svědčila z titulu nesprávného poučení o opravném prostředku, posoudila Policie ČR odvolání jako opožděné nesprávně a ve věci měla rozhodnout meritorně. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Předně je třeba uvést, že stěžovatel podává kasační stížnost jak z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak z důvodu podle písm. e) citovaného ustanovení. Druhý stížný důvod lze však uplatnit pouze za situace, kdy je kasační stížnost podána proti usnesení o odmítnutí žaloby nebo zastavení řízení. Nejvyšší správní soud se tak mohl zabývat pouze stížným důvodem ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle obsahu správního spisu bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění stěžovateli doručeno dne 24. 1. 2015, kdy si jej osobně převzal, což stvrdil svým podpisem. Rozhodnutí obsahovalo poučení o opravném prostředku tohoto znění: *„Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., podat u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 12, Praha 8, odvolání k Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie a to podle ustanovení § 169 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.“* Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí stěžovatel doručil dne 29. 1.

pokračování

2015 Policii ČR, tj. odvolacímu orgánu a nikoliv správnímu orgánu I. stupně. Policie ČR následující den v souladu s ust. § 12 správního řádu ve spojení s ust. § 86 odst. 1 správního řádu postoupila odvolání věcně a místně příslušnému správnímu orgánu I. stupně.

Uvedené skutečnosti stěžovatel nezpochybňuje a poukazuje pouze na nesrozumitelnost poučení o možnosti podat odvolání obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Podle ust. § 68 odst. 5 správního řádu se v poučení uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.

Podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu předmětné poučení obsahuje všechny zákonné náležitosti ve smyslu ust. § 68 odst. 5 správního řádu, tj. včetně údajů o správním orgánu, u kterého se odvolání podává, přičemž k jeho identifikaci stačilo pečlivé přečtení poučení při zachování základní míry pozornosti. Pokud takovou pozornost stěžovatel čtení poučení nevěnoval, následky toho musí přičíst sám sobě. Z poučení je jednoznačně zřejmé, u kterého správního orgánu mělo být odvolání podáno. Z hlediska zákonných náležitostí tedy nelze poučení nic vytknout. Lze si samozřejmě představit stylisticky vhodnější větnou skladbu poučení o možnosti podat odvolání, ale v daném případě formulace odvolání nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí o odvolání. Namítal-li stěžovatel, že mu formulace poučení ponechala možnost volby, zda podá odvolání u správního orgánu I. stupně nebo u Policie ČR, Nejvyšší správní soud odkazuje na argumentaci městského soudu, který správně poukázal na to, že poučení neobsahuje spojku vyjadřující volbu mezi dvěma eventualitami, a proto stěžovatel neměl ke své úvaze prostor. Ke stěžovatelovu tvrzení nesprávného použití předložky „u“ místo „k“ je nutno poukázat na to, že správní řád ukládá správnímu orgánu v poučení uvést „*u kterého správního orgánu*“ se má odvolání podat. I výhradu týkající se závěrečné části poučení počínaje slovy „*a to podle ustanovení...*“, která podle stěžovatele měla být formulována jako další věta a jako taková oddělena odstavcem, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Zákon neukládá správnímu orgánu, aby tuto větu oddělil, resp. vložil do samostatného odstavce. Ani závěrečná část poučení přitom na jeho srozumitelnosti nic nemění. Poukazoval-li stěžovatel na to, že je cizinec, je třeba uvést, že v průběhu správního řízení nepožadoval tlumočníka do českého jazyka, protože jak sdělil správnímu orgánu, česky rozumí slovem i písmem (viz protokol ze dne 22. 1. 2015). V českém jazyce ostatně činil všechna podání.

S ohledem na výše uvedené nelze akceptovat stěžovatelovo tvrzení, že poučení o možnosti podat odvolání bylo neúplné, chybějící nebo nesprávné ve smyslu ust. § 83 odst. 2 správního řádu, a že by tedy stěžovatel mohl podat odvolání ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Poučení splňovalo všechny zákonné náležitosti, a proto nebylo možno aplikovat prodlouženou odvolací lhůtu ve smyslu ust. § 83 odst. 2 správního řádu.

V této souvislosti lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 As 85/2012 - 18, ve kterém bylo k obdobné stížní námitce poukazující na vadnost obdobného poučení o opravném prostředku uvedeno, že „[p]oučení o možnosti podat odvolání bylo součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeného stěžovateli, obsahovalo všechny náležitosti podle § 68 odst. 5 správního řádu a nebylo ani v ničem nesprávné. Důvodem k prodloužení odvolací lhůty podle § 83 odst. 2 správního řádu přitom mohou být jen objektivní vady podaného poučení, nikoliv skutečnost, že si stěžovatel jeden z bodů poučení o své újmě chybně vyložil a subjektivně ho považuje za zavádějící.“

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Policii ČR žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu